

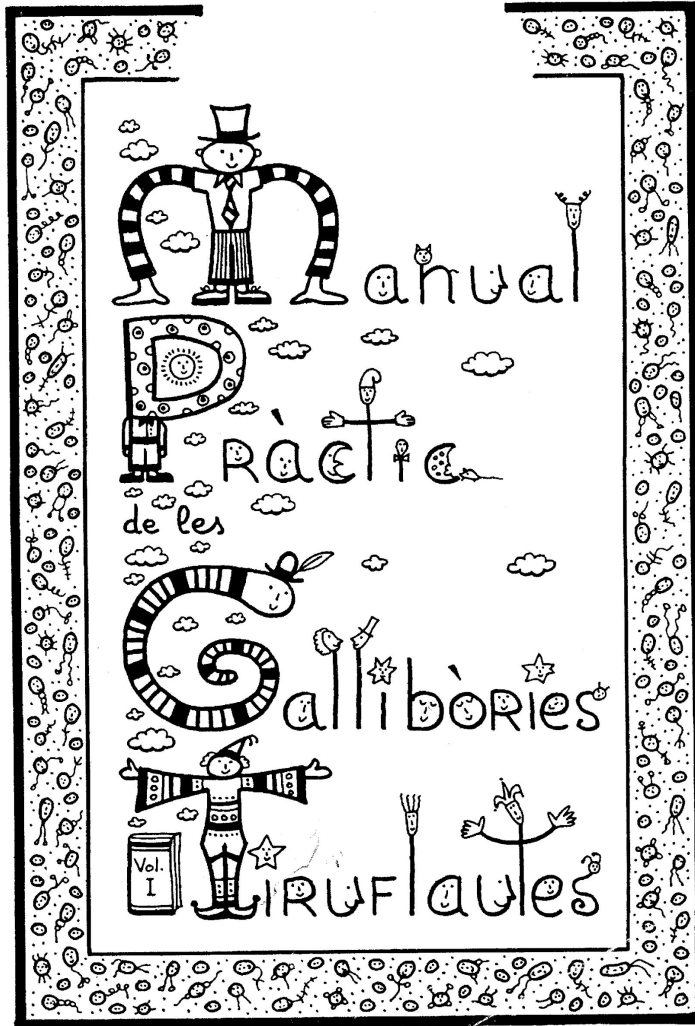
MANUAL PRÀCTIC DE LES GALLIBÒRIES TIRUFLAUTES

L'Obrador Imaginari

JMS-L'OBRA

IMAGINARI

REPRODUCCIÓ AUTORITZADA, SEMPRE
QUE NO ES FACI AMB ALGUN TIPUS
DE FINALITAT COMERCIAL O
LUCRATIVA

QUÈ SÓN LES GALLIBÒRIES?

Què és una gallibòria?
Un petó?
Un dia assolellat?
Una lionesa?
Una carícia?
Que et vingui a veure la teva
millor amiga?
Una cançó bonica?
Fer castells de sorra a la platja?
Uns llençols de fil a l'estiu?
Un plat de maduixes ensucrades?
Doncs no, tot això no són ben bé
gallibòries, tot i que, segurament, hi
tenen alguna cosa a veure.
Així, doncs, a veure: què són
realment i exactament les gallibòries?

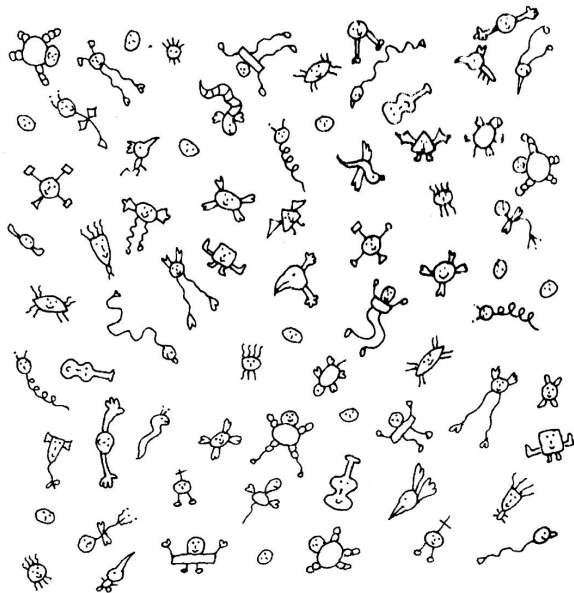

SÓN UNA MENA DE MICROBIS

Mireu, les gallibòries són una mena de minicrobis molt especials.

Tan especials que, de fet, les gallibòries són els minicrobis més divertits de tots.

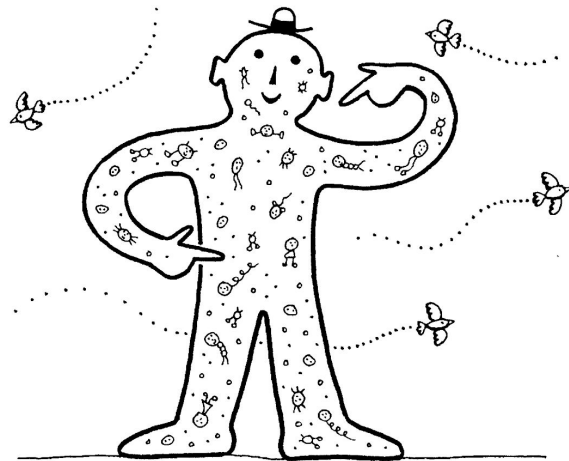
No es pot explicar amb paraules, de tan amigues i tiruflautes com són. Si, són completament divertides i tiruflautes, i encara més.

Viuen, preferentment, a dins de les persones, tot i que no es descarta que puguin viure també a dins d'una gallina, o d'un conill, o d'un pardal...

De fet, de vegades, quan veus un gos cadell remenant la cua enjogassat i fent saltirons d'alegria, el més normal és pensar que estigui també ple per dins d'eixeri-des gallibòries.

I els pardals ja no cal dir-ho. Vaja, que si no tenen gallibòries per dins, segur que tenen com a mínim algun minicrobi molt parent de les gallibòries, com a mínim cosí germà.

QUINA FEINA FAN LES GALLIBÒRIES?

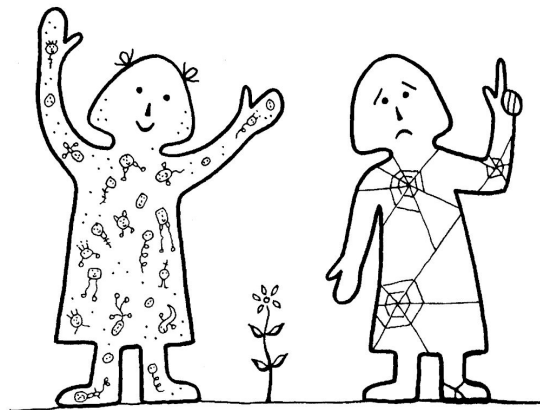
La feina que fan és molt important, importantíssima. Tant, que si no hi hagués gallibòries la vida seria una calamitat, una autèntica i absoluta calamitat.

Mireu, a la vida hi ha motius per a tot, motius per estar trist i motius per estar content.

Hi ha de tot, però, és clar, més val estar content, és més assenyat.

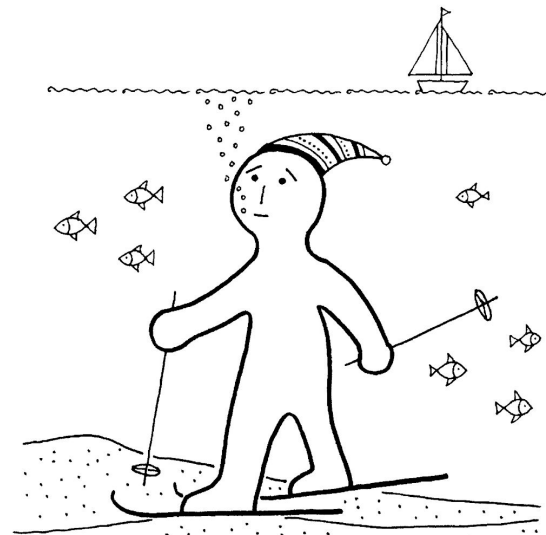
Posats a triar, més val triar ben triat i no fer el ruc.

I aquesta és una de les feines de les gallibòries, procurar que no fem massa el ruc.

Evidentment, no és pas fàcil, la feina de les gallibòries, ja que nosaltres tenim una forta tendència innata a fer el ruc, com una mena de predisposició natural; a la mínima oportunitat, au, ja estem fent alguna ruqueria!

I, és clar, com que no som una bona matèria primera amb la qual treballar, les gallibòries han de fer servir tota mena de recursos, per tal de desenvolupar amb èxit la seva feina.

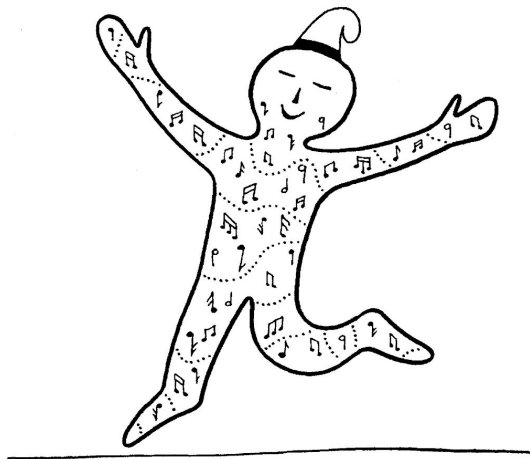
ENS FAN SENTIR UN REBOMBORI INTERIOR!

Per exemple, de vegades es posen a fer saltirons i figueretes per dins nostre. O organitzen ballades i cercaviles, toquen el timbal, el clarinet i el violí, pengen gallarets, llencen confetti, serpentines...

O fan focs artificials i dibuixen fantasies de colors pel mig de tots els pensaments.

Quan passa això, per mica que estem atents ens adonem de tot aquest meravellós rebombori que ens inunda per dins.

I, llavors, encara que potser algun núvol ens amagui el sol, encara que ens hagi sortit algun cuquet llefiscós a dins de la poma del berenar, sentim que viure val la pena de debò.

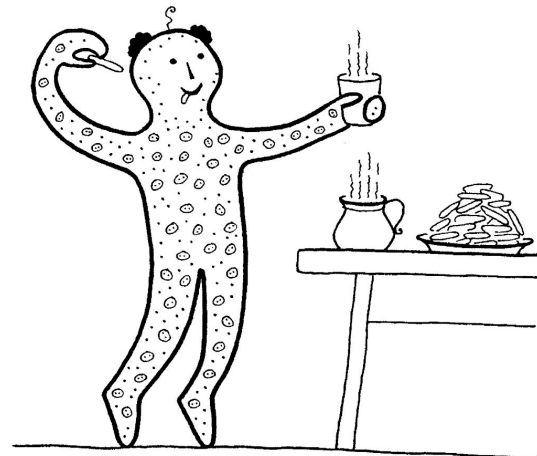
I el resultat d'això és evident: amb aquesta alegria per dins, tot allò que mirem ho veiem, en lloc de com un got mig buit, com un got mig ple.

O com un got gairebé ple del tot. De vegades, ple d'horxata. O de xocolata desfeta i amb un platet de melindros al costat; una pura delícia!

Una delícia completament deliciosa, perquè, és clar, bevent horxata o menjant melindros sucats de xocolata, la vida és una gran meravella.

Us comenceu a adonar de la importància transcendental de les gallibòries?

Ara ja comenceu a veure per on va la cosa, oi?

DE VEGADES SÓN SUAUS, GAIREBÉ IMPERCEPTIBLES

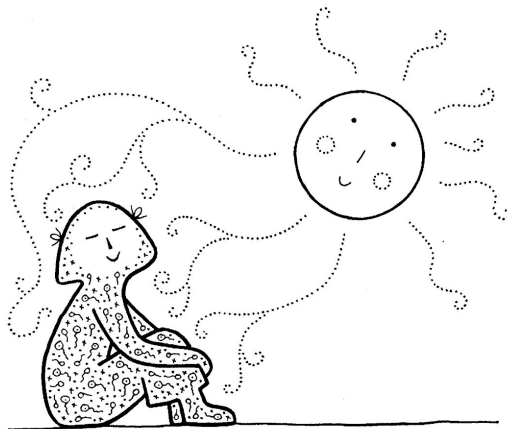
...

Ara bé, també hi ha dies que les gallibòries no toquen la ximbomba, ni el timbal, ni el clarinet, ni el violí; hi ha dies que no fan focs artificials ni tiren serpentines. No tots els dies fan xerinola.

Hi ha dies que només fan sonar dolçament el flabi-ol, molt i molt suaument.

De tant en tant toquen així el flabiol, fluixet, gairebé de forma imperceptible, perquè saben que també són necessàries aquestes melodies reposades i tranquil·les. I saben que és bo que cadascú s'acostumi a gaudir d'aquestes estones de quietud, assaborint-ne profundament els regalims de serenitat que en degoten.

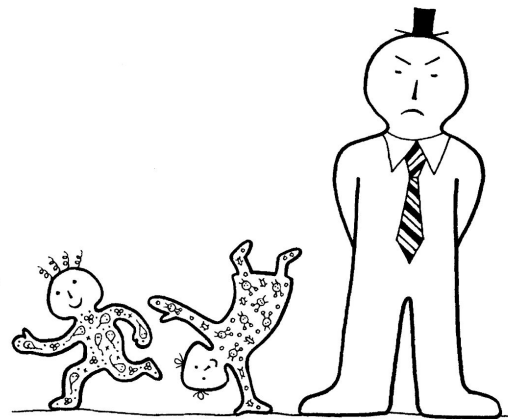
Saben que sense aquestes estones, o sense assaborir-les, les coses no poden funcionar.

Naturalment, les gallibòries i els nens són molt amics, s'entenen molt bé.

El problema comença quan les nenes i els nens comencen a créixer. Sovint passa això, que les nenes i els nens, com més creixen, més es despisten.

Fins que es fan grans del tot; llavors, es despisten del tot, com la gent gran. I és un problema més gran del que sembla.

EP! NO ENS DESPISTEM! COM ALGUNES PERSONES GRANS!

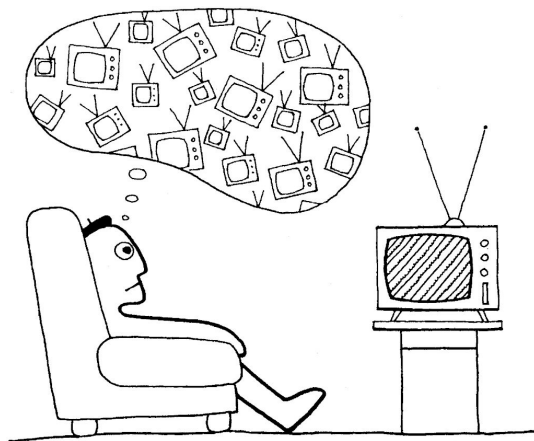
I és que la gent gran de vegades fa una mica de pena, aquesta és la veritat.

Es despista constantment, es desorienta moltíssim. I quan un està desorientat i despistat passa el que passa, que s'equivoca a cada moment.

La gent gran, la majoria, s'equivoca molt, moltíssim.

Està feta un embull, només pensa en coses serioses... i, és clar, les coses serioses no són precisament coses importants.

Menys la gent gran, això ho sap tothom. És evident!

I així van les coses, i per això a la gent gran li costa tant de ser feliç:

Perquè normalment només pensa en treballar.

I en guanyar molts diners.

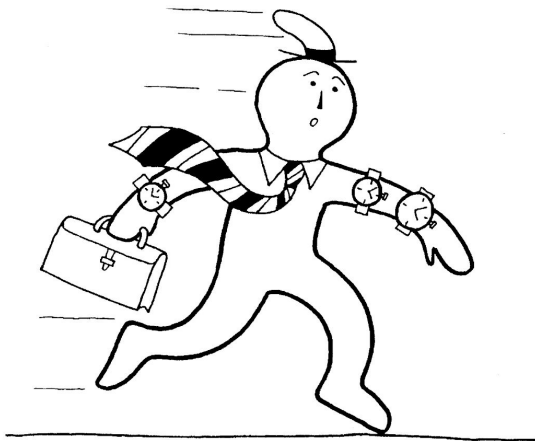
I en comprar moltes coses.

I en anar a molts llocs.

I en anar-hi ben de pressa.

I en tornar a treballar més, i en guanyar més diners, i en comprar més coses, i en anar a més llocs, i en anar-hi encara més de pressa...

I sempre igual. I sempre de pressa, de pressa, cada vegada més de pressa...

VIGILEU, NO
BADEU, QUE
PODRÍEU
TROBAR-VOS UN
DIA SENSE
GALLIBÒRIES...

I si per casualitat algú gran vol pensar alguna cosa diferent, la gent que té al voltant de seguida li fa la vida impossible i el va atabalant sense parar, fins que aconsegueix que desisteixi de pensar diferent.

Si, és més complicat i difícil del que sembla, això de ser gran.

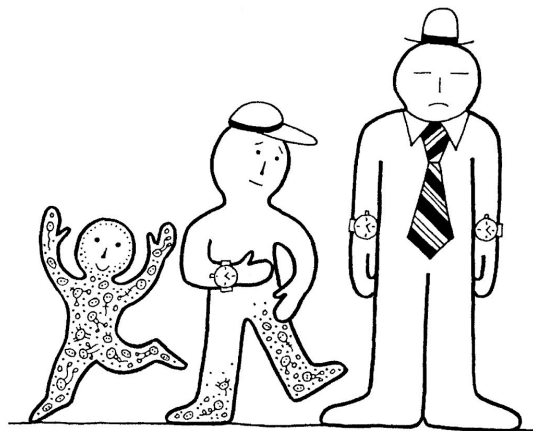
I trist. La gent gran, com que està tan enfeïnada treballant, guanyant diners, comprant coses, anant d'aquí cap allà, no té temps de mirar si hi ha algú que somriu a prop, o de sentir si algú xiula content una bonica cançó, o d'adonar-se de si li passa pel costat una noia amb els ulls riallers...

De tot això no s'adona de res, tan enfeïnada com està.

És terrible, oi? Així que, quan aneu creixent, ja cal que vigileu!

Perquè, si no, si aneu badant, un dia us trobareu completament despistats, sense gallibòries tiruflautes per dins, sense que ressoni per dins vostre cap reilet de flabiol ni cap alegre repic de tamborí. Uf, es posa la pell de gallina només de pensar-hi!

A QUÈ TENEN GUST LES GALLIBÒRIES?

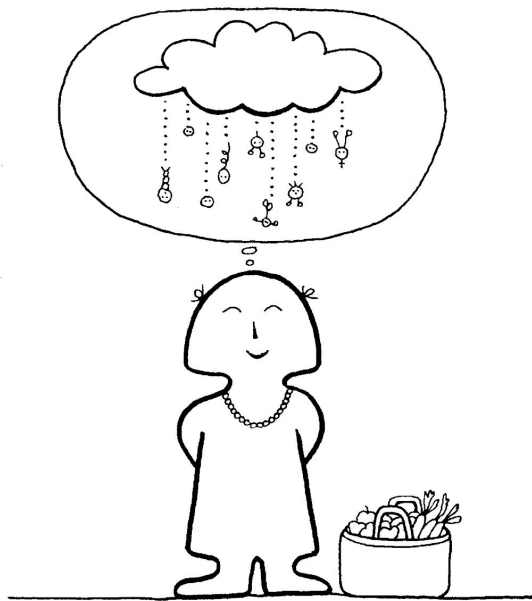
De vegades hi ha gent gran que diu:

-Tinc moltes ganes de tenir gallibòries i de ser feliç.

Però ho diu només, i després no posa en ordre els seus pensaments i les seves il·lusions, no endreça ni una mica la caseta de les gallibòries, per tal que tinguin ganes de florir i s'hi puguin trobar bé, a dins seu.

Com si les gallibòries fossin de fusta, insensibles.

O com si haguessin de ploure del cel, perquè sí.

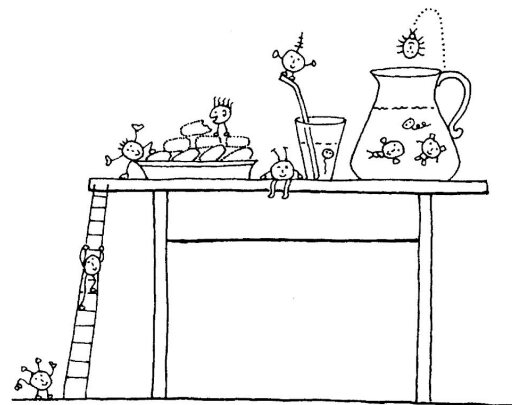
No, les gallibòries no són de fusta, ni de suro, ni de plexiglàs, ni de porexpan. Ni de serradures, és clar que no.

Sabeu per què no? Doncs perquè les gallibòries tenen gustos, cosa que evidentment no tenen ni el suro, ni el plexiglàs.

I sabeu què és el que els agrada moltíssim, a les gallibòries? Doncs les coses bones, és clar, com a tot-hom: les amanides de paraules amables, la sopa d'alegries variades, els canalons farcits de pances i de cordialitat, les croquetes d'il·lusions...

I de postres el que els encanta, a part de les lioneses, és la tranquil·litat en almivar. Mmmm.....! Quina delícia!

Sabeu? Un bon plat combinat de totes aquestes coses és un excel·lent menú per a un grapat de gallibòries: energètic, equilibrat i alimentós. Sense cap mena de dubte.

ATENCIÓ A COM MIREM EL NOSTRE PETIT MÓN!

Hi ha moltes maneres, de fer la punyeta a les gallibòries.

I el més trist de tot és que quan un fa la punyeta a les gallibòries, de fet s'està fent la punyeta ell mateix.

Ja ho hem explicat abans: tenim una forta tendència innata a fer el ruc. Una mena de condicionant genètic molt fort i molt terrible. Una veritable calamitat.

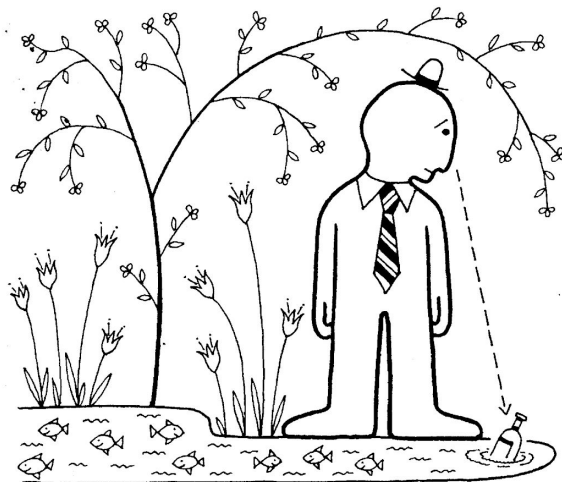
Per exemple, hi ha qui, tossudament, sempre mira insistentment el petit bocí de cel que està ple de núvols, en lloc de mirar la resta del cel ben seré.

O que mira el raconet de l'estany una mica brut, també tossudament, insistentment, sense adonar-se que la resta del gran estany és ben net i ple de peixos de colors.

O que mira la torreta de la flor pansida, sense apartar-ne ni un instant els ulls, i sense poder veure per tant tot el jardí ple de rosers i de clavells florits, amb les esplèndides buganvilles i les ufanoses hortènsies pel mig.

I qui hi surt perdent? Doncs ell, sempre ell, perquè podent estar content i divertit està ben ensopit.

RECEPTES INFAL·LIBLES PER NO PERDRE GALLIBÒRIES

Receptes infal·libles per a quedar-se sense gallibòries tiruflautes:

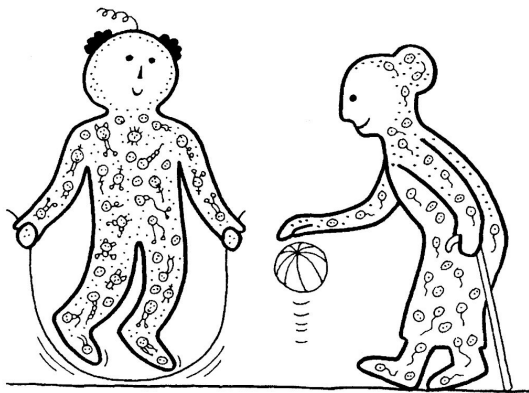
N.1: Que et facin anar a una escola amb un mestre que troba insuportables les nenes i els nens.

N.2: Creure't que quan et fas gran ja no has de jugar.

N.3: No anar mai a la platja si t'entusiasma moltíssim, amb deliri, banyar-te.

N.4: Passar-te la vida treballant en una feina que no t'agrada gens ni mica.

N'hi ha moltes més, és clar, de receptes infal·libles. Sobretot, la gent gran en sap un munt. Aquestes d'aquí només són una petita mostra.

També hi ha qui diu que tot això de les gallibòries són romanços i fantasies. Mireu si es pot arribar a ser ximplet i capsigrany!

Un nen o una nena, és clar, mai diria aquestes coses.

Però, ja ho hem dit, hi ha gent molt rara. Molt i molt.

EXISTEIXEN LES GALLIBÒRIES REALMENT?

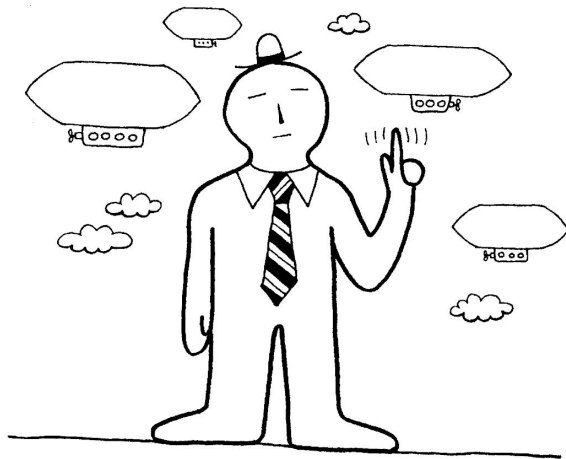
Hi ha gent a la que li passa un zepelín volant pel davant del nas, i no se n'adona. I, és clar, a sobre diu que els zepelins no existeixen.

Hi ha gent a la que li esclata un volcà al davant, i li comencen a caure rocs, i cendra i espurnes pel voltant, i no obstant això diu que no passa res, que els volcans només surten a les pel·lícules.

Hi ha gent que es menja un pastís de nata i maduixes, i que com que se'l menja sense assaborir-lo, després diu que a l'entrepà de calamars que s'acaba de menjar li faltava una mica de sal.

Sí, hi ha gent molt rara.

Tant i tant, que n'hi ha que arriba a dir que les gallibòries no existeixen.

Però les gallibòries no són pas imaginàries.

Són ben de debò. I tant que sí!

Tant de debò com els conills que corren per les vinyes i les papallones que revolten al voltant de les margarides.

Hi ha algú que s'atreveixi a dir que els conills no existeixen?

Si algú ho diu, potser és perquè ell no va mai d'excursió i, és clar, llavors no en veu mai cap. Però aquest és el seu problema, així que, per favor, que no emboliqui la troca! O que se'n vagi d'excursió, que segurament bona falta li fa.

Sí, s'han de tenir les coses clares i no fer embolics.

TENEN GARRAFLUMS

Per exemple, una cosa és que les gallibòries no tinguin ossos ni espines, perquè són molt petites. I com que són tan petites no en necessiten.

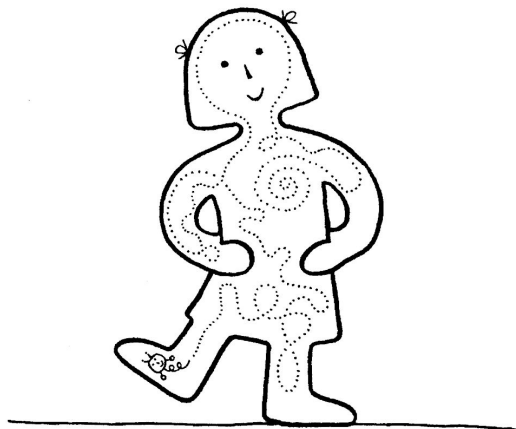
O que no tinguin ales, perquè, és clar, com que no són orenetes ni papallones, no necessiten volar.

Ni peus, perquè tampoc són centpeus.

Però encara que no tinguin ni ossos, ni ales, ni potes, existeixen.

La prova més palpable de la seva existència és que tenen garraflums.

Els garraflums no són ni potes, ni ales, ni aletes, ni remes, ni pedals, però quan una gallibòria vol anar a donar un tomb per dins nostre, per exemple, a fer-nos pessigolles a la planta dels peus, són molt útils.

La gent gran, però, diu que els garraflums, com que no surten als diccionaris, no són res. I es queden tan amples!

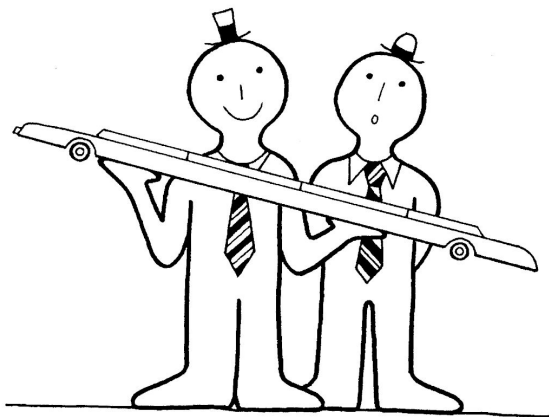
Pobre gent gran, es refia dels diccionaris i no s'adona que les coses essencials no surten als diccionaris. No surten ni a les millors enciclopèdies!

Les coses essencials amb prou feines les pot arribar a descobrir cadascú a dins d'ell mateix, i això si és algú que s'hi fixa i està molt atent, cosa que ja és prou difícil i poc habitual. I, després, encara que provi d'explicar-ho a algú amb tota la bona voluntat, normalment no ho aconsegueix.

NO ES PODEN COMPRAR NI REGALAR

Amb les gallibòries passa més o menys el mateix.
Si intentes parlar de gallibòries amb la gent que es refia dels diccionaris i de les paraules, el més probable és que no aconseguieixis res. Perdre el temps i prou.
O que et diguin, si ets un nen o una nena:
-Au, no em vinguis amb romanços, ja has fet els deures?
O això altre, si ets gran:
-Vinga, parlem de coses serioses: quants pams fa de llarg el teu cotxe?
Però vaja, no ens despistem amb les coses curioses i sorprenents que arriba a dir de vegades la gent gran, deixem-los estar amb les seves rareses. I, si no, per què no s'espavilen.
Ja s'ho faran.

Les gallibòries tiruflautes no es rifen a les tómboles de les festes majors, ni es venen a les fires, ni a les botigues selectes, ni a les rebaixes dels grans magatzems.

I encara que siguis afortunat i en tinguis un munt no en pots regalar a algú altre una paperina ben plena.

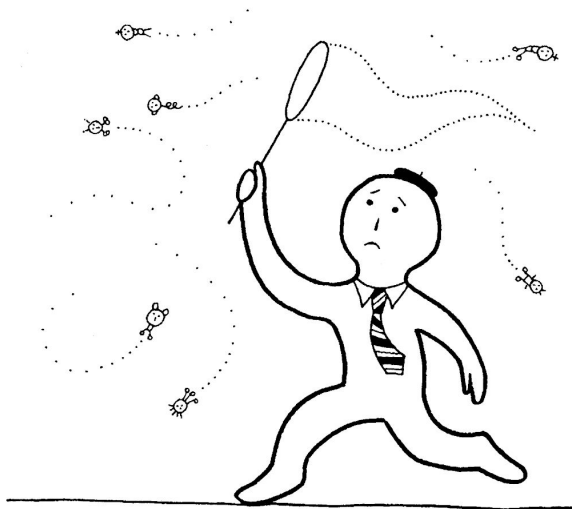
Encara que en tinguis moltíssimes ganes de regalar-ne a algú que t'estimis molt i molt, i que veus que li fan falta urgentment, no ho pots fer.

SÓN UN GRAN TRESOR

I és que així com gairebé tots els minicrobis saben fer salts com les puces i d'un bot, si volen, passen d'una persona a una altra, les gallibòries tiruflautes són completament del tot intransferibles. És així. Cadascú té les seves. I segons la cura que un en tingui en tindrà més o no tantes.

Per això és tan important tenir-ne molta cura, moltíssima, com més millor. Perquè són un tresor meravellós del qual sovint un no s'adona de la seva gran meravella fins que ja l'ha perdut.

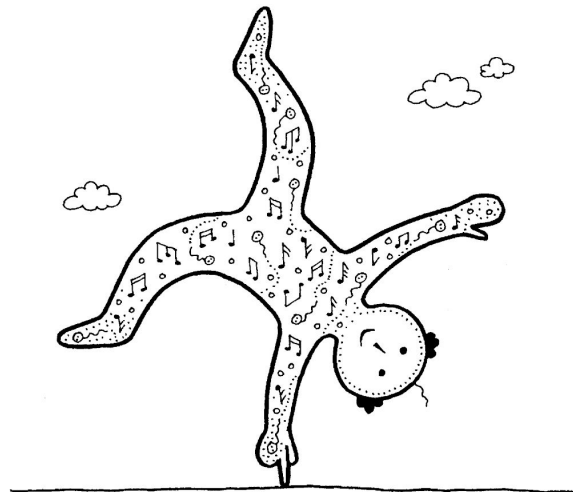

Evidentment, la millor manera de conèixer les gallibòries no és parlant-ne, ni llegint l'última edició del Manual Pràctic de Gallibòries, ni escoltant una conferència ben llarga sobre La Vida de les Gallibòries Tiruflautes.

La manera adequada és molt més senzilla i directe: estant atent, percebent-les, sentint-les com toquen el flabiol i el tambori per dins nostre, com fan corredisses i tombarelles per dins del nostre cor, com ens fan pessigolles a les il·lusions...

Llavors dius:

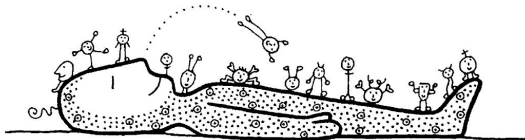
-Visca, això és fantàstic!

EL SEU NOM ÉS EL DE MENYS, L'IMPORTANT ÉS SENTIR-LES

I en dius gallibòries, o gandrufines, o galimeules, o tiruflaines, o... En dius qualsevol cosa que se t'acudeixi, perquè saps que el nom no té cap importància.

Saps que el que és veritablement important és que existeixen, i sense cap mena de dubte, perquè les tens a dins teu: les sents com fan xerinola, com toquen la gralla i ballen corrandes i et fan pessigolles.

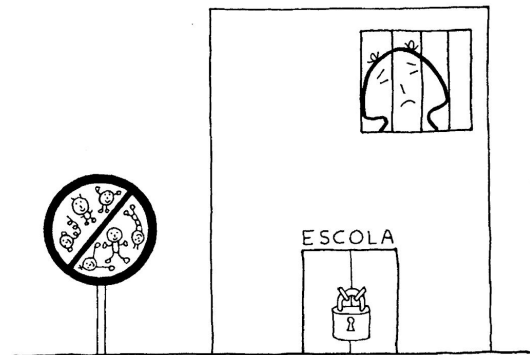
Jo, alguna vegada encara les sento a dins meu.

No gaires, perquè ja sóc gran.

I a més vaig tenir la desgràcia d'anar molts anys a l'escola. I les escoles, ja se sap, amb la seva mania de convertir els nens i les nenes com més aviat millor en gent gran, són un bon problema. Com si fos una gran cosa, això de ser gran!

Però vaja, malgrat tot, alguna vegada encara sento alguna gallibòria xiulant i fent saltirons per dins meu.

I per això m'he posat a escriure, perquè tenia moltes ganes de parlar-ne, tot i que ja sé que no serveix de res; de la mateixa manera que les gallibòries són intransferibles, la seva percepció també ho és. I, per tant, totes les paraules són del tot inútils.

TINGUES CURA DE LES TEVES GALLIBÒRIES!

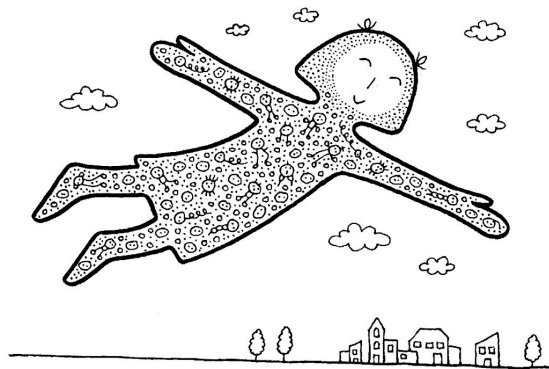
Tanmateix, deixeu-me dir una cosa:

Si sou nens o nenes, o si sou grans però encara us queda algun grapat de gallibòries per dins, sobretot tingueu-ne molta cura!

Tracteu-les bé, no us oblideu de dir-els-hi bon dia al matí, pregunteu-els-hi què els ve de gust, obriu les finestres, per tal que els toqui el sol, acotxeu-les ben acotxades al vespre, que no tinguin fred, convideu-les a berenar sovint, sobretot amb xocolata desfeta, que els agrada molt, i si pot ser amb una mica de nata i melindros, encara millor.

Sí, tingueu-ne cura, i veureu llavors el molt agraïdes que són: no us en adonareu, i viure es convertirà per vosaltres, gràcies a les gallibòries, en una aventura molt meravellosa i plena de boniques tiruflautes.

En un autèntic prodigi espurnejant i ple d'encís!

Manual Pràctic de les Gallibòries Tiruflautes

Dedicatòria i Cloenda

(per a la gent gran)

Sabeu?

El món de les gallibòries tiruflautes és senzill:

Si en tenim cura, les gallibòries s'eixorixeixen i proliferen. I la vida se'ns fa fàcil, senzilla i meravellosa.

I, en canvi, si no en tenim cura, si, per exemple, no els donem de tant en tant coses bones per menjar, de manera que tinguin la panxulina plena i contenta, doncs es decandeixen, cada vegada més. Es van fonent i van desapareixent irremeiablement de dins nostre.

Són com floretes a dins d'un test. Com més cura en tenim més ufanoses es fan. Hi ha una relació de causa i efecte evident. Així que més val no badar.

Però totes les coses tenen les seves excepcions. I el món de les gallibòries tiruflautes també té les seves.

De vegades, contra tot pronòstic, i encara que es desitgin completament de debò, un es pot sentir buit del tot de gallibòries. I faci el que faci no aconsegueix que ni una en floreixi a dins seu.

És com si, un dia, de cop, es fes de nit, i mai més no tornés a sortir el sol.

És com si fóssim una ràdio i s'acabessin sobtadament les piles, completament. Però encara pitjor, perquè una ràdio sense piles no té sensació de buidor.

Els metges, els científics, els savis, ningú sap massa bé perquè de vegades passen aquestes coses tan esgarrifoses.

És un misteri completament misteriós. I tristíssim.

I, a la gent que li passa això, sobretot, el que mai se li ha de fer és dir-li:

-Au, anima't, ves a donar un tomb i veuràs com les gallibòries tornen a florir!

Aquestes persones són l'excepció. L'excepció que confirma la regla i, per tant, s'han de tractar excepcionalment. Diferent. Amb molt de tacte, amb molta cura.

DEDICAT A TOTES LES EXCEPCIONS

FI

I no és fàcil, sovint és més difícil del que sembla. Molt difícil.

Així que no hem d'oblidar aquesta regla primera: totes les regles tenen l'excepció o les excepcions que la confirmen. I, de vegades, descobrir les excepcions de les regles és difícil.

Com tampoc hem d'oblidar això altre: que, de vegades és fàcil arribar a pensar, equivocadament, que hi ha més excepcions de les que realment hi ha.

I és que la vida és així, com un cel sempre amb una mica de boira pel mig i que fa que mai puguem estar del tot segurs del que veiem o deixem de veure.

Aquest conte, per tant, està dedicat a les excepcions que confirmen la regla.

Dedicat a aquelles persones que, contra la seva voluntat, estan privades dels efectes meravellosos de les gallibòries tiruflautes.

Dedicat a elles, amb tota la lucidesa de saber que, precisament a elles, no els servirà de res. En absolut.

Dedicat a elles perquè no oblidin, encara que no s'ho creguin, que qualsevol dia, qualsevol instant, les gallibòries tiruflautes poden desvetllar-se a dins seu, com per art d'encanteri, i agafant el flabiol i el tambori, tocant alegres cançons, els poden omplir la vida novament de felicitat.

Final del

Manual Pràctic de les Gallibòries Ti

